

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ
«**ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ**»

ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΝΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

www.agioiapistoloi.gr e-mail: agioi.apostoloi@gmail.com

τηλ. 210 8027738

ΚΥΡΙΑΚΗ 17 ΜΑΪΟΥ 2015.

«Η Θεραπεία Του εκ Γενεῖς Τυφλού».

Ανδρονίκου και Ιουνίας Των αποστόλων, Αθανασίου αρχιεπισκόπου
Χριστιανουπόλεως Τριφυλίας, Νικολάου νεομάρτυρος Του εκ Μετσόβου.

Έτος 8^{ον} Τεύχος 341

Του Τυφλού ΣΤ΄ Κυριακή του Πάσχα

(Μητροπολίτου Αντινόης Παντελεήμονος)

Χριστός Ανέστη! Αληθώς Ανέστη ο Κύριος!

Έξι μήνες πριν από την σταυρική του Θυσία, ο Κύριος μας Ιησούς Χριστός, στην γιορτή της Σκηνοπηγίας, πήγε στα Ιεροσόλυμα, μολονότι γνώριζε, ότι οι άρχοντες των Ιουδαίων ζητούσαν να τον θανατώσουν, και κήρυττε μέσα στο περίβολο του Ναού. Βγαίνοντας, είδε ένα τυφλό να κάθεται σε μιά γωνιά και να ζητά ελεημοσύνη. Οι Μαθητές ρώτησαν τον Διδάσκαλό τους, «Κύριε, ποιός αμάρτησε, αυτός ή οι γονείς του, ώστε να γεννηθεί τυφλός»; Και Εκείνος, που γνωρίζει τις καρδιές των ανθρώπων απάντησε με φιλάνθρωπα αισθήματα αγάπης και ευσπλαχνίας. «Ούτε αυτός αμάρτησε, ούτε οι γονείς του. Γεννήθηκε τυφλός για να φανερωθούν τα έργα του Θεού».

Στο Ιουδαϊκό λαό βασίλευε η αντίληψη, ότι οι αμαρτίες των γονέων ταλαιπωρούν τις μεταγενέστερες γενεές των παιδιών τους. Αυτή η αντίληψη προήλθε από την παρεξήγηση της εντολής του Θεού, ο Οποίος διέταξε τον Ισραήλ να μη κατασκευάσει είδωλα, μήτε να λατρεύσει άψυχα ξόανα. Με άλλα λόγια προέτρεπε το λαό του Ισραήλ, να μη επανέλθη στην πολυθεΐα των ειδώλων.

Σε περίπτωση δε που θα παράκουε και θα αποστατούσε από την πίστη στον ένα Αληθινό Θεό, τότε η τιμωρία της αμαρτίας τους θα μεταβιβαζόταν και στα παιδιά των μέχρι τρίτης και τετάρτης γενεάς. Αυτή την ειδική διάταξη γενικεύθηκε από τον άνθρωπο για κάθε αμάρτημα. Αυτή την αντίληψη βλέπομε να έχουν και οι άγιοι Απόστολοι του Χριστού.

Βέβαια ο Μωσαϊκός Νόμος, προκειμένου περί των ατομικών αμαρτημάτων, δήλωνε με κάθε σαφήνεια, ότι οι ευθύνες είναι ξεχωριστές για τον καθένα. Διότι, ούτε οι πατέρες θα τιμωρηθούν για τα ατομικά αμαρτήματα των παιδιών τους, ούτε τα παιδιά για τα προσωπικά αμαρτήματα των γονιών τους. Ο καθένας έχει να δώσει λογοδοτήσει ανάλογα με τις πράξεις του.

Ο εκ γενετής Τυφλός δεν γεννήθηκε έτσι, γιατί έτσι θέλησε ο Θεός να τιμωρήσει στο πρόσωπό του τους γονείς του. Και ο Ιησούς το διαβεβαιώνει: «Ούτε ούτος ήμαρτε, ούτε οι γονείς αυτού». Σ' αυτό το σημείο θα πρέπει να διευκρινίσουμε το εξής. Σήμερα, πολλά νεογέννητα γεννώνται ελαττωματικά

και παραμορφωμένα, εξ αιτίας της αμαρτωλής ζωής των γονέων των. Όταν οι γονείς είναι αιχμάλωτοι του αλκοολισμού και των ναρκωτικών' όταν μιά μητέρα είναι κάτω από επήρεια βλαπτικών φαρμάκων ή τα παίρνει με σκοπό να αποβάλει και να φονεύσει το έμβρυο της, το μωρό της, τα ίδια της τα σπλάγχνα, τότε η δική τους αμαρτία βαραίνει και τους απογόνους τους. Εδώ το βαρύ έγκλημα διαπράττεται από τους ανθρώπους, από τους γονείς, και δεν είναι θεία τιμωρία προερχόμενη από τον Άγιο Θεό.

Η ερώτηση των Μαθητών είναι μιά αγνή απορία, γιατί πολλές φορές στο παρελθόν είχαν ακούσει το Διδάσκαλο να λέγει στους παραλυτικούς, ότι αρρώστησαν εξ αιτίας της αμαρτωλής ζωής των. Ο εκ γενετής Τυφλός όχι μόνον δεν γεννήθηκε τυφλός, αλλά και χωρίς οφθαλμούς. Ο Κύριος δεν του χαρίζει μόνον το φως των οφθαλμών του, αλλά πλάθει νέους οφθαλμούς εκ πηλού. Και εδώ είναι το μέγα θαύμα! Πού ξανακούστηκε τέτοιου είδους θεραπεία; Ποιός γιατρός μπόρεσε ποτέ να χαρίσει οφθαλμούς σ' έναν, που γεννήθηκε χωρίς οφθαλμούς; Ποιό θαύμα μπορεί να συγκριθεί με το παρόν; Εδώ πιστοποιείται, ότι ο Ιησούς είναι ο Αυτός Θεός, που στην αρχή της δημιουργίας έλαβε το χώμα της γης και έπλασσε τον άνθρωπο. Και αφού φύσηξε πνοή στο πρόσωπό του, τον κατέστησε "ψυχήν ζώσαν". Ο ίδιος Θεός και εδώ φτιάχνει από πηλό και δημιουργεί νέους οφθαλμούς, χαρίζοντας στον εκ γενετής Τυφλό, το φως το αισθητό, που τόσο πολύ στερήθηκε.

Ο Ιησούς Χριστός, ο Υιός και Λόγος του Θεού, είναι το Φως του κόσμου. Είναι Αυτός, που φωτίζει και αγιάζει τη ζωή μας, και μας καθοδηγεί στο να πράττουμε πάντοτε το σωστό. Χωρίς το Χριστό ο άνθρωπος ζει μέσα στο σκοτάδι της αγνωσίας. Χωρίς το Χριστό, όση μόρφωση κι αν αποκτήσει κανείς, όσα πλούτη και δόξα, παραμένει κάτω από την κυριαρχία της αμαρτίας, που σκοτίζει και μαυρίζει την όλη ύπαρξή του.

Η αμαρτία και τα αμαρτωλά πάθη τυφλώνουν τους πνευματικούς οφθαλμούς της ψυχής. Ο άνθρωπος της αμαρτίας, αν και έχει σωματικούς οφθαλμούς και βλέπει το φως το αισθητό, παραμένει τυφλωμένος και δεν θεωρεί το νοητό φως των θείων αποκαλύψεων. Εκείνος, που αιχμαλωτίζεται από τα πάθη της αμαρτίας, γίνεται σκλάβος της αμαρτίας. Στερει από τον εαυτό του την πραγματική του ελευθερία, που χαρίζει μόνον ο Άγιος Θεός.

Για να απολαύσουμε τη θέα των θείων Δωρεών του Θεού, οφείλομε να απομακρυνθούμε από την αιτία της πνευματικής τύφλωσης, την αμαρτία. Όσο εμμένουμε στις αμαρτωλές μας επιθυμίες, τόσο περισσότερο καθυστερούμε το φως να εισέλθει μέσα στο ναό της ψυχής μας.

Μπορούμε να παρομοιάσουμε την αμαρτία σαν ένα σκοτεινό σύννεφο, που επισκιάζει το πρόσωπο της γης και δεν αφήνει τις ακτίνες του ήλιου να φωτίσουν και να ζωογονήσουν τη ζωή. Έτσι και η αμαρτία γίνεται το εμπόδιο, ώστε οι ακτίνες της θείας Χάριτος να μη φθάνουν μέχρι την ψυχή, ώστε να χαρίσουν την αιώνιο ζωή στον άνθρωπο.

Ο σημερινός εκ γενετής Τυφλός βρήκε το φως του κοντά στο Χριστό. Γνώρισε το Χριστό και τον ομολόγησε Θεό Αληθινό. Εμείς ακολουθώντας το δικό του παράδειγμα, ας πλησιάσουμε τον Ιησούν και ας Του ζητήσουμε να μας θεραπεύσει από τη δική μας πνευματική τύφλωση. Ας Τον παρακαλέσουμε, να μας χαρίσει το Φως το νοητό, ώστε να βλέπουμε το δρόμο

των αρετών επάνω στο οποίο οφείλομε να βαδίζουμε. Ας Τον παρακαλέσουμε, να αποτινάξει από επάνω μας το βαρύ σκοτάδι των παθών, που μας βυθίζουν στο ανεξιχνίαστο σκοτάδι. Ο Κύριος είπε: «Εάν το σκότος το εν σοί σκότος εστί, το σκότος πόσον»; Ας Τον παρακαλέσουμε να μας χαρίσει την θεία Του ευσπλαχνία και έλεος, ώστε διά των πρεσβειών της υπερευλογημένης δεσποίνης ημών Θεοτόκου και αειπαρθένου Μαρίας και πάντων των Αγίων να αξιωθούμε της εν Χριστώ σωτηρίας μας. Αμήν.

Άγιος Αθανάσιος αρχιεπίσκοπος Χριστιανουπόλεως

Ο Άγιος Αθανάσιος γεννήθηκε στην Καρύταινα της Γορτυνίας περί το 1640 μ.Χ. (κατά άλλους στην Κέρκυρα το 1664 μ.Χ.) και το κοσμικό του όνομα ήταν Αναστάσιος Κορφηνός. Οι γονείς του ονομάζονταν Ανδρέας και Ευφροσύνη και είχαν ακόμη τρία τέκνα. Υποθέτουμε πως τα πρώτα γράμματα τα έμαθε στην γενέτειρά του και στην συνέχεια μάλλον φοίτησε στην περίφημη σχολή της μονής Φιλοσόφου και αργότερα, ως κληρικός, στην Κωνσταντινούπολη.

Όταν ο Αναστάσιος βρισκόταν σε ηλικία γάμου, οι γονείς του παρά την επιθυμία του να ακολουθήσει τη μοναχική πολιτεία, επέμεναν να τον νυμφεύσουν. Ο πατέρας του μάλιστα, χωρίς καν να έχει την σύμφωνη γνώμη του υιού του, τον αρραβώνιασε στην Πάτρα με την θυγατέρα ενός πλούσιου άρχοντος και στην συνέχεια τον έστειλε στο Ναύπλιο να προμηθευθεί τα γαμήλια πράγματα. Ο Αναστάσιος υπάκουσε στην πατρική εντολή και ξεκίνησε για το Ναύπλιο. Στον δρόμο του πέρασε και από το εκκλησάκι της Παναγίας στο Βιδόνη, κοντά στο χωριό Σύρνα και ζήτησε την θεία φώτιση.

Στο Ναύπλιο, αφού αγόρασε ότι έπρεπε, πήρε την μεγάλη απόφαση. Αναφέρεται πως την προηγούμενη νύχτα της προγραμματισμένης αναχωρήσεώς του για την Καρύταινα, ενώ βασανιζόταν από τους λογισμούς τι να πράξει, είδε στον ύπνο του την Παναγία μαζί με τον Τίμιο Πρόδρομο, η οποία αποκαλώντας τον με το όνομα που επρόκειτο να λάβει αργότερα ως μοναχός, του είπε, σύμφωνα με τα γραφόμενα του πρώτου βιογράφου του: «Σκευός έκλογής και υπηρέτην τοῦ Υἱοῦ μου ἐπιθυμῶ νὰ γίνεις, Ἀθανάσιε. Ἀπέστειλε, λοιπόν, τοὺς δούλους σου μὲ τὰ νυμφικὰ ἱμάτια πρὸς τὸν πατέρα σου καὶ ἡ κόρη ἅς συζευχθεῖ ἄλλον ἄνδρα. Ἐσὺ δὲ νὰ πορευθεῖς στὴν Κωνσταντινούπολη, γιὰ νὰ λάβεις ὅτι ὁ Υἱὸς καὶ Θεὸς μου εὐδόκησε». Ἐτσι κι ἐγίνε. Ο Αθανάσιος απέστειλε πίσω τους δούλους και αναχώρησε για την Κωνσταντινούπολη, όπου, αφού έγινε μοναχός με το όνομα Αθανάσιος, χειροτονήθηκε κατόπιν διάκονος και πρεσβύτερος.

Επί της πρώτης πατριαρχίας του Οικουμενικού Πατριάρχου Ιακώβου, ο Άγιος Αθανάσιος χειροτονείται Μητροπολίτης Χριστιανουπόλεως, υπέρτιμος και έξαρχος πάσης Αρκαδίας, σε διαδοχή του Μητροπολίτου Ευγενίου, που με βάση σωζόμενα έγγραφα αρχιεράτευσε στην εκκλησιαστική αυτή επαρχία από το 1645 μ.Χ. έως το 1673 μ.Χ. τουλάχιστον. Ως χρόνο της χειροτονίας του πρέπει να υποθέσουμε το αργότερο τα τέλη του 1680 μ.Χ. ή τις αρχές του 1681 μ.Χ., γιατί για πρώτη φορά απαντάται τον Απρίλιο αυτού του έτους, όταν υπογράφει ως

μέλος της Ιεράς Συνόδου του Οικουμενικού Πατριαρχείου στην Κωνσταντινούπολη αφοριστικό γράμμα προς τον Μητροπολίτη Ευρίπου και Επίτροπο Μελενίκου.

Ως προς την έδρα της Μητροπόλεως, ο τίτλος «Χρφιστιανουπόλεως» οδηγεί στην Χριστιανούπολη, το σημερινό χωριό Χριστιάνοι. Ουσιαστική όμως έδρα της Μητροπόλεως πρέπει να θεωρήσουμε με ασφάλεια την πόλη της Κυπαρισσίας. Η κατάσταση της επαρχίας του Αγίου ήταν οικονομικά, εκκλησιαστικά και ηθικά απελπιστική. Όσο υπήρχε στην Πελοπόννησο η Τουρκική κατάσταση, η θέση των Χριστιανών από οικονομική πλευρά ήταν δεινή. Η θρησκευτική κατάσταση, παρά την ευεργετική δράση των μοναχών του Λουσίου και της σχολής της μονής Φιλοσόφου και όποιων άλλων, δεν διέφερε και πολύ, τα δύσκολα εκείνα χρόνια, από την κατάσταση της υπόδουλης χώρας.

Ο Άγιος Αθανάσιος άρχισε αμέσως τον αγώνα προκειμένου να αντιμετωπίσει τα διάφορα προβλήματα και να βελτιώσει την κατάσταση. Πρώτο μέλημά του ήταν η εξεύρεση κατάλληλων νέων για τι ιερατικό αξίωμα. Προκειμένου να πετύχει τον στόχο του ο Άγιος σύστησε σχολεία για την στοιχειώδη λειτουργική και λοιπή εκπαίδευση των υποψηφίων και παράλληλα παραιτήθηκε από κάθε συνηθισμένη τότε οικονομική προσφορά, που δινόταν εκ μέρους τους στον Αρχιερέα για την συντήρηση του ιδίου και της Επισκοπής. Πιστεύοντας ο Άγιος πως η Ορθόδοξη Εκκλησία είναι ο ιερός θεσμός, που διατηρεί την γνήσια πίστη στον Χριστό και ο συνεκτικός κρίκος, που ενώνει τους υπόδουλους Έλληνες και συντηρεί την εθνική συνείδηση και ακόμα πως οι εκκλησίες είναι το κέντρο αναφοράς και το σημείο συναντήσεως και κοινωνίας των δύστυχων Ελλήνων, φρόντισε για την επισκευή και συντήρησή τους, όσο βέβαια αυτό ήταν εφικτό και από οικονομικής πλευράς και από πλευράς χορηγήσεως αδειάς από τους Τούρκους. Ο Άγιος ενδιαφέρθηκε και για τα μοναστήρια, τις ιερές αυτές εστίες της σωτηρίας, τα κέντρα φωτισμού και φιλανθρωπίας, που πρωτοστάτησαν στον αγώνα για την ελευθερία του υπόδουλου Γένους.

Προς το ποίμνιό του ο Άγιος Αθανάσιος στάθηκε αληθινός Επίσκοπος και μιμητής του Χριστού, που ενδιαφέρθηκε όχι μόνο για τους τόπους λατρείας, αλλά και για την διακονία του λαού του, προκειμένου να τον ανακουφίσει από τα καθημερινά δεινά της ζωής και της δουλειάς. Η αγάπη του προς τα ορφανά, τις χήρες, τους ανήμπορους γέροντες, τους διωκόμενους και αδικούμενους ήταν μοναδική.

Ο Τριαδικός Θεός παρέσχε στον Άγιο «μισθό» και τον αξίωσε ήδη από την επίγεια ζωή του αλλά και μετά την κοίμησή του να επιτελεί σημεία και θαύματα. Αναφέρεται πως, όταν ο Άγιος λειτουργούσε, την στιγμή που έβγαινε στην Ωραία Πύλη να πει το «Κύριε, Κύριε, επίβλεψον έξ ουρανοῦ καὶ ἴδε...», οι πιστοὶ έβλεπαν μπροστά στο στόμα του ένα φεγγοβόλο αστέρι.

Έτσι, αφού ποίμανε θεοφιλῶς το ποίμνιό του και διακόνησε την Εκκλησία του Χριστού, ο Άγιος Αθανάσιος κοιμήθηκε μετά από ολιγοήμερη ασθένεια το 1707 μ.Χ. ή το 1708 μ.Χ. (κατά άλλους το 1735 μ.Χ.). Λίγα χρόνια αργότερα, μεταξύ των ετών 1710 - 1713 έγινε η εκταφή του και το ιερό λείψανο βρέθηκε στο μεγαλύτερο μέρος του αδιάλυτο και μυροβόλο.